

POD FZŘENÍ

Karlovy Vary
International Film Festival
Special Screenings

VYPADÁ TAKHLE VRAH?

NA VAŠICH OBRAZOVKÁCH NA JAŘE 2022

 Česká televize

 Fond
kinematografie

 Creative
Europe

 arte

 NUT®

 Jihomoravský
filmový fond

PREMIÉRA V ČR: 24. SRPNA 2021

Země původu: Česká republika

Žánr: Drama

Stopáž: 3x70 min

TVŮRCI

Režie: Michal Blaško

Producent: Jakub Viktorín, Tomáš Hrubý, Pavla Janoušková Kubečková

Výkonný producent: Zuzana Jankovičová

Producent ČT: Michal Retiler

Výkonný producent ČT: Matěj Stehlík

Scénář: Štěpán Hulík

Kamera: Adam Mach

Střih: Anna Johnson Ryndová

Zvuk: Jan Šulcek

Hudba: Jonatan Pastirčák (Pjoni)

Dramaturg: Markéta Prušinovská, Marcela Pittermannová

Koproductent: ARTE G.E.I.E., nutprodukce

Finanční podpora: Jihomoravský filmový nadační fond, Kreativní Evropa - MEDIA, Státní fond kinematografie - program filmových pobídek

Distribuce ČR: Česká Televize - Telexport

Grafika filmu: Petr Macháček

LOGLINE:

Život zdravotní sestry v maloměstské nemocnici je obrácen vzhůru nohama poté, co je obviněna z vraždy pacientky.

ANOTACE:

Zdravotní sestra Hana Kučerová se nikdy neusmívá, s pacienty jedná nevybíravě. Když dojde k podezřelému úmrtí pacientky, veřejnost, média, policie i kolegové mají o vině jasno. Dokonce i Hanina dcera o matce pochybuje.... Minisérie inspirovaná skutečností nehledá viníka, ale spíše rozdíl mezi pravdou a pouhým zdáním.

SYNOPSIS:

Zdravotní sestra Hana Kučerová se nikdy neusmívá, s pacienty jedná nevybíravě, leckdy za hranou předpisů. A podobně ostrá je i na svou dospívající dceru Terezu. Když dojde k podezřelému úmrtí pacientky, život matky i dcery se rázem obrátí vzhůru nohama. Veřejnost, média, policie i někteří kolegové mají o vině jasno a obě ženy si tak musí projít tou nejtěžší životní zkouškou. Třídílná minisérie inspirovaná desítkami skutečných případů vypráví o síle manipulace, vlivu médií na společenské mínění i o těžké životní a sociální situaci lidí na malém městě. Jen pozvolna odhaluje informace, ale nehledá viníka, spíše zkoumá, jak se pravda liší od pouhého zdání.

O MINISÉRII

Případy zdravotníků obviněných z vražd svých pacientů se ocitají v hledáčku domácích i světových médií s železnou pravidelností. Není téměř rok, aby se jedna větší kauza podobného druhu u nás či ve světě neobjevila. Byť nejsme jejich přímými aktéry, dotýkají se nás na osobní úrovni – všichni máme s prostředím nemocnic v nějaké podobě zkušenost a svou roli bezesporu hrají i pocity zranitelnosti a nejistoty, které v tomto prostředí pociťujeme.

V některých z těchto ostře sledovaných kauz z minulosti byli zdravotníci osvobozeni, jindy mylně odsouzeni nebo naopak odsouzeni právem. Ale většinu těch případů spojovalo, jak je proměňoval přístup médií, vypracování výzkumných studií i výpovědi očitých svědků.

Třídílná minisérie Podezření není rekonstrukcí žádného konkrétního případu. Z několika nedávných, hojně medializovaných domácích i zahraničních kauz tohoto druhu však čerpá inspiraci. Od skutečnosti se v tomto případě scenárista Štěpán Hulík odrazil k obecnému příběhu, jehož hlavním tématem je křehká hranice mezi pravdou a lží a také manipulace s realitou a fakty. Vrstevnatý příběh sleduje zájmy mnoha stran, ale nehledá rozuzlení, viníka či spravedlnost. Mnohem více se soustředí na položení těch správných otázek. Ty se dotýkají nejen toho, jak snadno vznikají předsudky u obyvatel malého západočeského městečka Ostrov, kde se děj odehrává. Ale v posledku také celospolečenské neochoty nedat v dnešní turbulentní době přející rychlým soudům na první dojem.

Protagonistka Hana Kučerová je od prvních záběrů vykreslená jako upjatá žena, která si lidi nepouští příliš k tělu. V neustálé tenzi jedná nejen se svými kolegy na pracovišti či s pacienty, ale i se svou dcerou Terezou (Denisa Barešová). Stařenku postiženou demencí neváhá přikurtovat za ruce k lůžku, aby nebloudila po chodbách, na dceru křičí, jak má naložit se svým životem. A vtipkující kolegy vzpomínající na dávnou historku po strohém odseknutí vyhání z místnosti, aby se mohla převléci. Poté, co jedna z pacientek zemře, Hana Kučerová nezáčastně stojí u jejího lůžka, zatímco lékař Dalibor Vaculík (Ivan Trojan) se pokouší o resuscitaci. Bez úspěchu. Po objevení nesrovnalostí v hodnotách draslíku v infuzi a v krvi zesnulé pacientky se zdá být jasné, kdo je na vině. Ať už z jakýchkoli důvodů. A jakmile se do věci vloží ředitel nemocnice Karel Kříž (Petr Lněnička), který ve snaze udržet si dobré jméno přizve k věci novináře, dostane k dispozici informace sugerující jasný závěr i široká veřejnost.

Minisérie staví diváka do podobné situace, kdy se zprvu snadno nechá klamat. Už obsazením a hereckým podáním. Přísná Klára Melíšková nevyvolává sympatie, je zřejmé, že její postava není ideální zdravotní sestra, že svou práci odbývá, ulehčuje si ji. Naopak Ivan Trojan hraje v kolektivu oblíbeného doktora, který sice zajistí důkazy napovídající, že smrt pacientky neproběhla přirozeně, ale zprvu váhá, zda se obrátit na policii. Zda sestru Kučerovou jen nepřeložit na jiné oddělení, kde by nepřišla do styku s pacienty. Až když případ převezme policie, scénář Štěpána Hulíka začne pozvolna přinášet další střípky do skládky, které narušují prvotní instinktivní jistoty.

Obžalovaná sestra Kučerová se úzkostlivě, ale bez doprošování snaží zjistit, co se děje, událostmi je zjevně také zaskočená. Najednou vidíme zadluženou ženu bez finančních prostředků, která se dostává do vazby, bez možnosti najmout si vlastního právníka. Zato ředitel nemocnice Kříž je mimo jiné také místostarosta, blíží se volby a reportérovi, kterému poskytuje exkluzivní informace přímo z nemocnice, se svěří, že hlavně chce, aby bylo vidět, že případ aktivně řeší. A že lékař Vaculík údajně měl se sestrou Kučerovou v minulosti poměr, tak se jí snaží krýt.

Podobných posunů perspektivy proběhne ještě mnoho. A všem je společné, že nepředkládají divákům jasné závěry či důkazy, jen náznaky a z nich pramenící emoce. Přesto i tak je publikum o mnoho takových „střípků“ napřed před obyvateli městečka, kteří si názor utvářejí na základě televizní reportáže či palcových titulků fiktivního bulvárního plátku Trhák! Hulíkův scénář upozorňuje mimo jiné na to, jak snadno se formuje pevný a zkratkovitý názor na nejednoznačné problémy, jak snadno se z nerudné ženy, která se straní společnosti, stane pětinasobná vražedkyně, či přímo zrůda, která nepatří do lidské společnosti. A zaslouží si rychlý a jednoznačný trest. Slovy jedné z pacientek místní nemocnice by zasloužila provaz. Jako za komunistů.

Minisérie Podezření poukazuje také na to, jak mocné jsou mediální obrazy, jak rychle si z nich lze učinit představu o čemkoli. Aniž by existoval jediný přímý důkaz, který by úmrtí některého z pacientů nemocnice spojoval se sestrou Kučerovou, natož aby dokazoval úmysl, pro obyvatele Ostrova přestává rodina Kučerová existovat. Dcera Tereza si nemůže ani dojet nakoupit, aniž by necítila v zádech pohledy, aniž by si nevyslechla názory na to, za co všechno její matka může. A jako by vinná byla i ona sama už pouhou pokrevní spřízněností s obžalovanou. Přitom matka s dcerou mají komplikovaný vztah a až tato závažná situace je sblíží. Byť vždy jen na krátké okamžiky, které brzy přeruší léta přetrvávající napětí.

V Podezření nic není černobílé. Hana Kučerová je vyčerpaná z dávných křivd v osobním a partnerském životě, unavená je mimo jiné proto, že dlouhé roky bere přesčas, aby zajistila sebe i svojí dceru, protože s alimenty od bývalého partnera, které se blíží 100 tisícům korun, ani jedna počítat nemůže. Dcera vše v životě bere na lehkou váhu, i v kritické situaci, kdy je potřeba každá koruna, si neváhá koupit nový telefon. Tvůrci v této rodinné linii nechtějí jen detailně vykreslit osobnost protagonistky, která

v životě nemá mnoho důvodů se usmívat, což z ní ovšem nedělá vraha. Naznačují také, že chyba může být na obou stranách a že někdy může z podobné pasti zaklíněných rodinných vztahů pomoci jen hluboká krize s možnými tragickými následky.

Oblíbený doktor Vaculík, s nímž se lidé rádi fotí, působí jako čestný a družný člověk. Ale on jediný zajistil přímý důkaz, že s úmrtím, které nastartovalo celou kauzu, je něco v nepořádku. Byla jeho zájemem jen lidskost a lékařská etika? Nakonec mohl vydělat na výměně vedení, když se do čela nemocnice dostal jeho kamarád. A navíc chodí se sestrou Daňkovou, o níž se ví, že Kučerovou nemá ráda. A měla službu zrovna v době, kdy zmizel lék nalezený později ve skříňce obžalované Kučerové, který mohl sloužit jako další důkaz její viny. Byť vyjde najevo, že sama Kučerová už v té době měla do nemocnice kvůli vyšetřování zakázaný přístup. Jsou za těmito manipulacemi osobní zájmy či msty? Nebo může hrát roli i generační střet starších sester s mladšími, které mají pocit, že jejich kolegyně už svoji práci nedělají dostatečně svědomitě a lidsky?

Slovenský režisér Michal Blaško se jednání lidí v krizové situaci věnoval už ve svém krátkometrážním studentském filmu Atlantida, 2003, který byl uvedený v Cannes. Tak jako v tomto snímku z pomezí ukrajinsko-slovenské hranice, kde bují pašování lidí i zboží, Blaško i v Podezření režiruje příběh o svědomí a o zásadních etických volbách, které se týkají „obchodování“ s osudy druhých lidí. Režisér schopný přenést na publikum tíhu už samotným pohybem kamery v prostoru tentokrát využívá klaustrofobních prostor nemocničních chodeb, továren či potměných bytů s ošuntělým vybavením, kde často odezírá jen z výrazů mlčenlivých tváří. A prohlubuje tak otázky, kdo a z jakých důvodů tu má máslo na hlavě.

Podezření vrstvu po vrstvě rozehrává detektivní partii, ale rozuzlení přináší především morální. Usazuje diváka jak do kůže všech těch, kteří automaticky obžalovanou odsoudili, tak do kůže samotné oběti případu, který působí výjimečně, ale mohl by se přitom stát komukoli. Ať už nepozorností za volantem či při rutinní činnosti v zaměstnání. A nebo také proto, že se to někomu hodí.

ROZHOVOR SE SCÉNÁRISTOU ŠTĚPÁNEM HULÍKEM

Po historickém Hořícím keři a fiktivní Pustině jste se u Podezření vydal kamsi „doprostřed“. Skutečností, tedy reálnou kauzou české zdravotní sestry, jste se jen inspiroval k obecnějšímu fiktivnímu příběhu. Co vás na tom případě zaujalo?

Když jsem o této kauze poprvé slyšel, jedna z prvních otázek, která člověku na základě dostupných informací proletěla hlavou, byla, kde asi leží skutečná pravda. V tomhle směru mi to téma přišlo zajímavé a důležité takřikajíc na první dobrou, protože otázky pravdy, lži a jejich prolínání a toho, zda se hranice mezi nimi už úplně nerozmlžila, jsou velmi aktuální. Zároveň jsem si uvědomil, že to není jedinečný případ. Počet kauz obviněných zdravotníků po celém světě je značný, s různými výsledky. V Japonsku si třeba jedna sestřička odseděla 12 nebo 13 let ve vězení, až poté se přišlo na to, že ve skutečnosti nikoho nezavraždila. Respektive byly vyhotoveny nové znalecké posudky, kterým soud dal za pravdu a na základě kterých ji osvobodil. Podobné případy jsou známé z Nizozemska, Kanady a USA, a vedle nich jsou samozřejmě i takové, kdy obvinění zdravotníci skutečně vraždili.

Jak důkladné ty rešerše byly? A překvapilo vás během nich něco?

Právě to, jak se neustále mění perspektiva. Nedá se říci, že čím víc máte důkazů, tím víc máte jasno v tom, kudy se případ bude ubírat. Neustále to osciluje. Pro mě to bylo silné nejen jako pro autora, ale i jako občana, člověka, který se do podobné situace sám může dostat a nemá jak prokázat svou nevinu. Zajímalo mě, jak se takový obviněný člověk cítí. V těchto případech většinou existuje jen minimum přímých důkazů a vše stojí na znaleckých posudcích. Když jsem se bavil s policisty, kteří se podobnými případy zabývají, sami měli na otázku viny a nevinu rozdílné názory. Víc a víc jsem si uvědomoval, že je třeba napsat fiktivní příběh, který se od reality pouze odrazí. Na rozdíl od činu Jana Palacha síla tohoto příběhu není v jedinečnosti, ale v zobecnitelnosti.

Podezření je opravdu zamotaná partie. Psal jste ji i jako detektivku?

Chtěl jsem diváka provést stejným myšlenkovým procesem, jakým procházíte coby konzument novinových zpráv, který slyší o takovém případě. Máte paní, která na první pohled nevypadá sympaticky, výpovědi svědků říkají tvrdá, nesnesitelná ženská. Vychází z toho jasný verdikt. Jenže my přece nemůžeme odsoudit někoho za to, jak vypadá nebo jak se chová, pokud nemáme dostačující důkazy. Chtěli jsme, aby se vztah diváků k hrdince proměňoval. Jsem velký fanoušek Hitchcocka, který byl fascinovaný myšlenkou křivě nebo chybně obviněného člověka. Ale na rozdíl třeba od Henryho Fondy v Hitchcockově „Nepravém muži“ naše hrdinka není na první pohled nevinná, v jistém směru mi pro dnešní dobu přišlo vhodnější napsat komplikovanější, nejednoznačnější příběh.

Otázka viny hlavní hrdinky visí v seriálu celou dobu, ale nakonec možná není tak klíčové ji zodpovědět. Jaké jiné otázky jsou pro vás naopak zásadní?

Přivést diváka k tomu, že nejsou jednoduché pravdy, že není dobré dát na první dojem. Náš dnešní svět je komplikovaný, lákadlo přistoupit na jednoduchou pravdu je velké. I kdyby tohle byla jediná věc, která zarezonuje, přijde mi, že to nebyla zbytečná práce.

Silné téma je i to, jak rychle – obzvlášť na malém městě – jsou lidé schopní odsoudit a zavrhnout člověk i s celou rodinou. Ale podobně zkratkovitě možná všichni někdy jednáme na sociálních sítích. Myslel jste i na tuhle paralelu?

Je to tak. Je čím dál jednodušší si udělat názor prostřednictvím sociálních sítí. Ty jsou plné snadných pravd, ale bez zdrojování riskujete podporu či šíření lží, které mohou napáchat velké škody. V našem seriálu je takovou škodou možné zničení lidského života. Tím, že pocházím z malého města a stále tam mám část rodiny a spoustu přátel, to prostředí důvěrně znám a přijde mi jako velmi pěkný mikrokosmos, který odráží něco většího. Věci, které se jinde odehrávají anonymně, třeba právě na sociálních sítích, můžete na vesnici či maloměstě rozehrát zcela konkrétně, prostřednictvím lidských tváří. Že někoho znáte roky, a pak jste schopný se otočit na pětiku a plivnete to danému člověku do tváře, má jinou sílu a jinou emoci než anonymní přestřelky na internetu. Řečeno známým příměrem, prostředí maloměsta tady může být tou pověstnou kapkou rosy, na které ukážete celý svět.

Máte z těch konkrétních kauz pocit, že média hrála roli, kterou by hrát nemusela či neměla?

Média dovedou pomoci, ale dovedou i člověka zničit. Novináři by si tuhle moc měli uvědomovat a zacházet s ní opatrně a zodpovědně. Což nevím, zdali se vždy děje a rozhodně se to v některých případech, které jsem si rešeršoval, nedělo. Byla za tím možná snaha po senzaci a snaha mít úderný titul. Autoři nepomýšlejí na to, že na konci může být zničený lidský osud. Přejde mi to nezodpovědné až cynické. Novinář by si měl uvědomovat, že napsat podobnou zprávu mu zabere půl hodiny, ale v pozadí za tím stojí člověk, kterému ta půlhodina může zničit celý život.

Jak se vám psala ta nejednoznačná ústřední hrdinka, která v sobě dlouho ukrývá různá tajemství?

Na scenáristice mě baví možnost nořit se do různých oblastí a oborů lidského konání. Kromě jiného mě velmi zajímá psychologie, zkoumání toho, proč jsme, jací jsme, co stojí za našimi myšlenkami, emocemi, chováním... Není to asi nijak objektivní pravda, ale mnohokrát jsem si potvrdil, že lidé, kteří jsou nějak zlí, se tak chovají, protože ve skutečnosti jsou často velmi nejistí a vnitřně zranění, třeba jim bylo v minulosti ublíženo. Přišlo mi zajímavé uvažovat nad hlavní hrdinkou Podezření tímto způsobem. Co se v jejím nitru kdysi porouchalo? Co prožila, jak jí bylo ublíženo? Je to těch devět desetin ledovce, které nevidíte, vidíte jen tu špičku. Chtěl jsem tu figuru napsat tak, abyste ji jako diváci, když si projdete celou tu cestu s ní, dovedli pochopit. A třeba si i na jejím místě představit někoho, koho znáte. Když to řeknu trochu vznešeně, myslím, že takhle umění může pomoci překonávat mezilidské příkopy. Scenárista by se měl vždycky snažit pochopit, proč jeho hrdinové jsou, jací jsou, ať už se chovají jakkoli strašlivě či neomluvitelně.

ROZHOVOR S KLÁROU MELÍŠKOVOU, PŘEDSTAVITELKOU HANY KUČEROVÉ

Sestra Hana Kučerová zprvu působí jako jasný „padouch“, nesympatická, úsečná žena, která si ulehčuje práci na úkor pacientů, straní se okolí. Až postupně se ukazuje, že v sobě nosí jizvy z minulosti, že je rázná, ale i zranitelná a úzkostná. Jak se k takové postavě přistupuje? Držela jste si ji nějak od těla?

Naopak. Úplně jsem si ji pustila do sebe. Byla to pro mě asi největší výzva v kariéře. Vždy si při hraní říkám, že aby to mělo smysl, musím si postavy pustit dovnitř. Snažím se je hledat v sobě. Hana je za tu zlou. Já hledala příčiny, proč taková je, proč se tak chová a ty jsem se do postavy snažila vložit. Ne jí nutně obhájit, což se tak někdy říká, že když herec hraje padoucha, snaží se ho obhájit. Spíš jsem tam chtěla dát všechno, co tam dát šlo. Aby to nebylo černobílé. Scenárista Štěpán Hulík napsal výbornou mnohovýstevnou ženskou postavu a já jsem se snažila všechny tyhle vrstvy ztvárnit. Při rozhovorech se Štěpánem i režisérem Michalem Blaškem jsem cítila, že nám jde o stejné vyznění mé postavy i celé minisérie.

Přemýšlela jste při přípravě na roli nad tím, zda je Hana vinná či nevinná?

Určitě ano, ale myslím, že není důležitá odpověď. Co všechno se mi honilo hlavou při těch jednotlivých situacích, ani nebudu prozrazovat, protože bych vůbec nechtěla, aby to někdo vytrhl z kontextu. Všechno to v minisérii je. Pokud se divák odváží nacítit to a otevřít se tomu, tak to tam vše najde.

Štěpán Hulík prováděl poměrně důkladné rešerše z případů z celého světa, sledovala jste také ty reálné kauzy, jimiž se Podezření inspiruje?

Ne. Vůbec. Věděla jsem, že se kdysi nějaký takový případ stal. Zajímalo mě, do jaké míry s tím náš příběh souvisí. Štěpán mi řekl, že to byla pouze původní inspirace, že se nejedná o rekonstrukci reálného příběhu a že já nehraji živoucí postavu, tím jsem se o kauzy přestala zajímat a vycházela jsem čistě jenom ze scénáře a z debat se Štěpánem a s Míšou Blaškem.

V televizi dlouho hrajete vyšetřovatelku Marii Výrovou v příbězích o detektivech od nejsvětější trojice, ráznou aktivní detektivku. Nyní jste se ocitla na opačné straně: možného pachatele, případně i neprávem obviněné oběti. Co vám sedí víc?

Všechno. Když mě ta postava chytne, je mi jedno, jestli je kladná, záporná nebo komplikovaná. Musí mě jen něčím oslovit. Obojí se mi hrálo skvěle. Obě mi sedly a s radostí jsem jim propůjčila samu sebe.

A čím vás Hana Kučerová chytla? Pamatujete si na nějaký konkrétní moment ve scénáři?

Je to skvěle napsaný, vrstevnatý příběh, v kterém není nic jednoznačné, a vy se můžete rozhodnout, na co tam dáte důraz. Napřed si řeknete: ta je úplně příšerná, zlá ženská, vůbec s ní nechci mít nic do činění. Když jsem ale scénář četla víckrát a nechávala ho sebou procházet, tak mně jí začalo být líto. Začalo mi docházet, že tam budou nějaká zranění z dětství, ze života, staré křivdy. Jak vše hledám sama v sobě a snažím se rozkrývat vlastní strachy nebo stereotypy, naskakuje mi to i u mých postav. Sama debatuji s různými terapeutkami a při čtení takového scénáře pak sice v jedné chvíli říkám, to je špatný člověk, chová se hrozně, ale v té další mě rozpláče. Stačí si přehrát v hlavě, co se v ní musí odehrávat, co skrývala a nechtěla, aby bylo vidět. Proto se tak odstříhla od lidí a žila si ve svém světě za spoustou dioptrií.

Říkala jste si při některých scénách, že máte podobné vlastnosti?

Rozhodně jsem věděla, co mám hrát. Že to v sobě někde mám, nějakou špatnou zkušenost, nějakou křivdu. Nebo jsem si to přinejmenším uměla představit. Tu svoji malou křivdu jsem dokázala zvětšit do takových rozměrů, abych se dokázala chovat jako ona. Vše probíhalo na základě vcítění: jak bych se zachovala já a co se musí stát, abych se zachovala právě takhle.

Se seriálovou dcerou Terezou máte komplikovaný vztah. Až obvinění Hany a jeho těžké důsledky matku s dcerou trochu sblíží, ale vždy jen na křehký okamžik, než přijde další erupce. Jak se vám hrálo s Denisou Barešovou?

My jsme si s Deniskou sedly hned na castingu. Když nás dali k sobě, obě jsme se úplně rozvibrovaly, to bylo neuvěřitelné, viděly jsme se poprvé v životě. Pak během natáčení jsem cítila, jako kdyby byla opravdu moje dcera. Pociťovaly jsme nějakou opravdovost, možná i proto, že sama mám podobně starou dceru.

O NUTPRODUKCI

Nutprodukce je pražská produkční společnost. Jejím hlavním cílem je hledat a nacházet nové přístupy k filmu a televizi, a proto se zaměřuje na tvorbu, která je inovativní, osobitá a univerzální. Filmy a seriály vyprodukované v nutprodukci byly mimo jiné nominovány na studentského Oscara, získaly cenu v Cannes, Českého lva a další významná ocenění. Seriál *Hořící keř* byl v roce 2013 zvolen jako kandidát ČR na Oscara a Zlatý Globus.

Více na www.nutprodukce.cz

DOPLŇUJÍCÍ PODKLADY

- [Trailer](#)
- [Fotografie](#)
- [Press centrum](#)

KDE A KDY BUDE MOŽNÉ PODEZŘENÍ ZHLÉDNOUT

Premiéra prvního ze tří dílů se uskuteční na 55. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary. Divákům bude příběh zdravotní sestry z maloměstské nemocnice představen v televizní premiéře na České televizi v příštím roce.

KONTAKT PRO MÉDIA:

Pavla Umlaufová, +420 723 901 326, pavla.umlaufova@piaristi.cz,
Nikola Lörinczová, +420 605 560 277, nikola.lorinczova@piaristi.cz